

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΡΕΝΕ ΖΑΝ

ΕΝΑΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ο Άνδρέας Μοριζάλ ήταν ήθοπος του κινηματογράφου. Δεν ήταν καθόλου όμοιος, ώστε να μπορεί να υποδέχεται ούλους θεατικούς εραστών και θρυλικών ίπποτων! Αυτό όμως δεν τον εμπόδιζε να είναι ένας αληθινός καλλιτέχνης, και να έχει πλήθος θαυμαστών. Μολοντί ασθενεικός και αδύνατος, με πρόσποτο λεπτό και θλιμμένο, ήταν πολύ εξηρατιστός.

Η φροσιονομία του είχε μιά έκφραση δυνατά τραχηλή και τὰ μάτια του έλαμπαν όσων να είχε διαρκώς περσέτο. Ήταν μοναδικός και περιζήτητος για όβλους ανόηστων καταδιωγμένων από την Μοίρα, από αισθαντιών και σχεδόν απόκοσμων. Δεν είχε περάσει άζομη ένας χρόνος από την ημέρα όπου προστάπεισε στον κινηματογράφο και ήταν πια ένδοξος.

Αλλά δεν τον ενδιέφερε τόσο ή δόξα! Έκείνο που τον εγχαίριστος, είναι ότι καταφθονε να παρέρη κάθε άνεσι και ύποστηρίξει στην χροια άδελφή του και τις τρεις κόρες της, που δεν είχαν άλλον από αυτόν στον κόσμο. Πόσο ήταν εντιζοιμένος, όταν τὸ βράδε γυροδύσε στο σπίτι, όδον τον περιμένα με άνοησιονοία ή τέσσερες αυτές καρδιές, ή όποιες ήσαν γενιτάς στοιχή και εντιζοιμονή γι' αυτόν! Και ο Άνδρέας χαμογέλασος χαρομήνας, και δόξαζε τὸ Θεό για την εντιζια του αυτή. Γιατί εως όδον να φτάση στην εντιζια ο Άνδρέας πείσασαν, ύποκομαν πολύ! Όταν έξερωρή ο πόλεμος, ο Άνδρέας ήταν ήθοπος σὲ θέατρο. Έλαζε όβλους τραχηλικούς και είχε άκαθηνή εντιζια. Αλλά ύστερα, καθός ήταν διαρκώς μέσα στα χαροκόματα, κατά τον πόλεμο, έλαβε ή ύγεια του. Τὸ στήθος του άδυνατίσος και δεν μπορούσε πια να παίζη στο θέατρο. Γι' αυτό έγινε ήθοπος του κινηματογράφου. Ποτὲ εως δεν έπαζε σ' έργο, άν δεν βεβαιωνόταν πρώτα, ότι ο ήθος του δεν θα τον ξεθέτε σε κινδύνο. Δεν παρέρσχε ποτὲ να ηρήση από τὸ λεπτό πάτωμα ενός χαρομένου σπιτιού, όπως τόσο άλλα ήθοποι, ή να ριζή από ένα τραίνο τη στιγμή που προζορυσος με άλαγγάδη ταζύτητα!

Μερωκό συνάδελφοί του τον εφρονονόταν για τις προμιάσεις του αυτές, αλλά εκείνος άπαντόσε : — Τι τὰ θέλετε! Δεν είμαι ήρωος, όπως εσείς.... Κι' έπειτα άν πάθο έγὼ τίποτα, τί θα γίνη ή εοζογένειά μου ;

Τότε, και οί από σελήρη και οί από άνανδρη συνάδελφοί του, σιοπούσαν.

Ο καλύτερος φίλος του Άνδρέα ήταν ένας ήθοπος του θέατρον, καλής τον συνάδελφος, ο Έρωϊκός Γκοντό. Ο Γκοντό είχε προσέξει τελευταία ότι ο Άνδρέας ήταν πολύ διαφορετικός. Ήταν μελαγχολικός, και όδύνα άδινάτως περισσότερο. Ήθελε να τον ρωτήση τί έχει, αλλά δεν τολμούσε.

— Ένα βράδι ο Άνδρέας κάλεσε τον Έρωϊκο να δειπνήσουν μαζί. Όταν ο Γκοντό πήγε στο σπίτι του, ο Άνδρέας τον δέχτηκε μ' ένα χαρομήνο χαμογέλο, και τὸν είπε :

— Καία μου τὸ έλεγε, Έρωϊκε, ότι μιὰ μέρα θα γίνω σπουδίασος. Άκουσε, φίλε μου... Μ' έξετηρουν για ένα εκατομήριο! Μάλιστα... Ένα εκατομήριο! Ένας επζηρηματίας κινηματογράφων που πρότεινε να παίζω στο «Έγκλημα Λόδρον Άρθούρου» τὸ Όσαζ Ουάιλδς. Θα ήποδοθὸ τὸ πρόσποτο του άνηγατικού Ρογήρου! Τὸ έχει διαδύσει αυτό τὸ έργο; Ουάισα!... Ο Ρογήρος, ξετάζοντας τις γραμιές του χροιοτὸ Λόδρον Άρθούρου, τὸ προλέγει ότι θα σποτώση χάποιν.... Ο Λόδρος ζη έκτοσε σὲ μεγάλη άγονία και έχει διαρκώς στο νόυ του τὸ έγκλημα. Και στο τέλος σποτόνη τον Ρογήρο! Αὐτὸν δηλαδή που τὸν προέτε, ότι θα σποτώση χάποιν! Και έξορις πὸς τον σποτόνη; Ένα βράδε συναντιόταν οί δύο φίλοι σὲ μιὰ γέφυρα. Καί ύστερα από μιὰ άγονιόδη πάλη, ο Άρθούρος ριζηνε τον Ρογήρο στον ποταμό....

— Λοιπόν, ρώτησε ο Έρωϊκος, θα πέσης πραγματικά εὐδ μέσα στον ποταμό ;

— Μοὶ πρότειναν να ριζουν ένα άνδρειακίλο, ντιμένο όπως έγὼ, εἶπε ο Άνδρέας. Ξέρεις τὰ τεχράσματα του κινηματογράφου.... Έτσι

οί θεαταί νομίζου, ότι πέφτει ο ήθοπος. Μά άποφάσισα να πέσο στο ποτάμι έγὼ οί ίδιος.

— Αλλά, τὸν εἶπε ο Έρωϊκος, άν ζαλιστή, άν σὲ παραιοήη τὸ ρόημα :... Νομίζω ότι δεν ξέρεις ζολύπια...

— Έγὼ μάθει τελευταία, άπάντησε ο Άνδρέας... Άλλοστε ή Έταιρεία έχει λάβει όλα της τὰ μέτρα για να με βγάλουν από τὸ νερό, άν δεν μπορούσο να βγὼ μόνος μου. Πάντος ο διενθνήτης της Έταιρείας με έδοποίησε πολύ όλίγη, ότι με άσφάλισαν άντι ενός εξατομηριού. Καταλαβαίνεις λοιπόν ;

— Καταλαβαίνω, εἶπε ο Έρωϊκος, δὲ θεό, ο τόσο προνοητικός, έγινες έξαγνα τροσερά σφοκινδύνοσ...

— Αυτό, εἶπε ο Άνδρέας, θα είναι μιὰ πρώτη τάξωσ ρεζιλια για μένα. Για σκέψου.... Η έξι ημεριόδες θα γράψουν αόιο : «Ο Άνδρέας Μοριζάλ είναι ο μόνος Γάλλος καλλιτέχνης, ο όποιος ήσφαλισή άντι ενός εκατομηριού !...»

— Γι' αυτό λοιπόν είσα τόσο χαρομήνος ; ρώτησε ο Έρωϊκος.

— Γι' αυτό, φρεσιά, άπάντησε ο Άνδρέας.

Την άλλη μέρα ο Άνδρέας έξεργε για τὸ Λονδίνο, όδον θα έεγρωγίσε ή ταμια. Η άδελφή του, ή άνεργέσ του και ο φίλος του τον συνόδεσαν ως τὸν σταθμό. Την όρα που άποζαμετόσε τον Έρωϊκο, ο Άνδρέας τὸν είπε σιγά :

— Συνόδεψε την άδελφή μου και τις κόρες τὸν στο σπίτι. Σοὺ τις έμπιστεύομαι... Άκούσ' :... Σοὺ τις έμπιστεύομαι!

Πέρασαν άνεργέτες μέρες στο μεταξὺ. Καμιά είδησης δεν είχε ήρθαι από τὸ Λονδίνο. Έξαγνα, ένα πρωί, ο Έρωϊκος έλαβε τὸ έξης γράμμα :

«Αγαπητέ μου φίλε, Όταν θα έχεις λάβει αυτό τὸ γράμμα, έγὼ θα είμαι νεκρός. Όταν σοὺ εἶπε ότι θα παίζω τον ρόλο του Ρογήρου, κάτι προασθανήκες βέβαια. Κατάλαξες ότι κάτι άλλο και όχι λόγι ρεζιλιασ μ' έκαμαν να τὸ άποφασισο. Δεν ήπατασο. Άκουσε λοιπόν, ποία ήταν ή άληθινή αιτία της άποφάσεώς μου αυτής : Πρό τρωιν μωρὸν ένας πατρός μ' έξητασε και μου εἶπε, ότι οί πνεύμονές μου είναι καταπορημένοι. Πήριν περνούσε ένας χρόνος, θα πέθανω.... Θα πέθανω σιγά-σιγά με άγονίας, ύστερα από μιὰ μάταιη πάλην εναντιον της φρεικής ασουστιας μου.

Σκέφθηκα λοιπόν την άγονία των ήθκων μου... Τις φρονίδες των και τις άργύπνιες των, τούς μάταιους κόπους των. Άχ, Έρωϊκε !... Για σκέψου.... Δεν είναι προτιμότερο να πέθανω τώρα ; Τώρα, που έξρω ότι ή άδελφοφύλα μου και τα παιδιά της δεν θα μείνουσ στο δρόμο, άφοδ θα παρουν τὸ εκατομηριό της άσφαλείας μου. Έσο μόνον ήθλο να έξοσης την άλήθεια. Οά νομίζεις ίσως, ότι πέθανω από άποφασία, από άνόφρελο ήρωισμο, από εππολοιστήρια. Σε έξοκίζω να μην πής τίποσε σὲ κανένα. Δεν με τρομαξέι ο θάνατος. Είναι τὸ σπεί μου.

Μόλις ο Έρωϊκος διαύσε τὸ γράμμα αυτό, έτοξε στο σπίτι του Άνδρέα. Βοήκε έτσι την άδελφή του και τις μικρές της κόρες να γλανε άπαρηγόρητα, παρζοντας ποτὲ ή μιὰ και ποτὲ ή άλλη, με τη σισά, ένα τηλεγράφημα, που μόλις τὸ είχε λάβει. Ο Έρωϊκος τὸ πήγε γι' αυτός στο χροιο του και διάδύσε :

«Τροσερόν δυστήχημα. Ο Μοριζάλ, σφρεθίς στον ποταμό την στιγμή του γυρισματος της ταμιας, ενιγή! Μεταφορμεσε εντός όλίγου τὸ σωμα του. Πολύ λυπημένος. ΑΝΔΡΕΑΣ».

Ήταν ο διενθνήτης της κινηματογραφικής Έταιρείας, που τηλεγραφοσε. Ο Έρωϊκος άηρησε τὸ τηλεγράφημα να πέη από τὰ χροια του. Εἶχε μέσα στην τσέπη του σακκακιού του τὸ γράμμα που έλαβε τὸ πρωί άντὸν δυστιχο φίλο του. Μιχανικά έβαλε τὸ χροιο στην τσέπη του και έξοξίσε δινατὸ τὸ γράμμα αυτό, που έλεγε όλη την τραχηλή άλήθεια. Του φάνηκε έτσι πὸς συνεννόηθηκε με τὸν φίλο του... Άχ, φώναξε, έξαγνα, ή άδελφή του Άνδρέα, πὸς έγινε αυτό, Θεέ μου !... Γιατί να σφοκινδύνηη ο Άνδρέας ;... Γιατί να μη μάς σκεφθί καθόλου, Θεέ μου, Θεέ μου !...

— Ναι, εἶπε ο Έρωϊκος, με τὸ χροιο πάντα στην τσέπη, έπρεπε να είναι πὸ προσεκτικός... Ο Θεός άς τον άναπαύση !...

...Ο Μοριζάλ σφρεθίς στον ποταμό, ενιγή!...